

Твърдата почва, на която седи нашият принцип, нашето разбиране на живота, не трѣбва да почива върху свойствата на водата, нито върху свойствата на въздуха, нито пъкъ върху свойствата на огъня. На какво трѣбва да почива тогава? Нашето разбиране за живота трѣбва да почива върху свойствата на твърдата почва. Защо? Защото житото въ водата не се сѣе, въ въздуха — сѣщо, а въ огъня — по никои начинъ не можешъ да го посѣешъ. Житото се сѣе само на земята, на твърдата почва, а водата, въздухътъ огънятъ, т. е. свѣтлината сж условия, които помагатъ на посѣтото, по-скоро да израсте.

И тъй, когато се говори за живота, като наука, като изкуство, ние разбираме красивото, великото, което носи всички придобивки. Обаче, красотата, въ тѣсенъ смисълъ на думата, е само стремежъ на душата, но не и нейнъ идеалъ. Да бждешъ красивъ, това не е идеалъ, но резултатъ; да бждешъ ученъ, това не е идеалъ, но резултатъ. Всѣки може да бжде красивъ, ученъ, това е въпросъ на времето. Красотата, учеността сж условия на живота, които човѣкъ трѣбва да знае, какъ да постигне. Който знае да съчетава краскитѣ, тоноветѣ въ себе си, той може да стане красивъ. Но понеже краскитѣ съставятъ елементи на свѣтлината, той трѣбва да разбира тия елементи. Значи, свѣтлината прави човѣка красивъ. Сжщевременно свѣтлината е храна за човѣка. Като мисли, той се храни съ свѣтлината. Ако растенията могатъ да приематъ вжглената киселина отъ въздуха, въ видъ на вжгледвуокисъ и вода, и да я преработватъ въ себе си, да я използватъ като храна, защо човѣкъ, който стои по-високо отъ растенията, да не може да се храни съ свѣтлина? Значи, растенията не сж на такъвъ низкъ уровеньъ, както сж мислили нѣкога за тѣхъ. Съвременнитѣ учени признаватъ, че тѣ сж по-голъми химици, отколкото мнозина химици въ нашитѣ времена. Както виждате, тѣ приематъ вжгледвуокиса отъ въздуха, който представя отрова за хората, и го обработватъ въ себе си, използватъ го за храна. Това нѣщо човѣкъ не може да направи. Значи, лабораторията, съ която растенията разполагатъ въ себе си, е по-съвършена отъ тази, която човѣкъ има. Тогава де остава нашата наука? Азъ не говоря за външнитѣ лаборатории, не говоря за външната наука, но имамъ предъ видъ вътрешната лаборатория, вътрешната наука на човѣка, съ която той би могълъ да превръща, да преработва своитѣ отровни мисли и чувства и да ги използва за храна. Всѣка отрица-